

нуждны; защо то тѣ съдръжавать или сѫщо то, что ся намѣрува въ св. Писаніе, или нищо ново.

Първо то всякий може да намѣри въ Свѧщенното Писаніе, а на второ то отговаряме така: За това сѫ и нуждни съборни тѣ опрѣдѣлениѧ, за да знаемъ истиннѣтъ смысъль на Свѧщенното Писаніе, и да го не прѣдаваме на произволъ тѣ всякому.

III. ЗА ЕСТЕСТВЕННОТО И БЛАГОДАТНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ЧЕЛОВѢКА.

Лютеране тѣ учѧть, какво человѣкътъ е падиже тaka, что то само то сѫщество негово ся е прѣобрѣнѣло въ грѣхъ, и той е изгубилъ съвършенно всички тѣ духовни силы и слободѣ, — Че Естественныятъ человѣкъ никакво добро не може да прави, като е цѣлъ обрѣнатъ къмъ злото и враждува противъ Бога.

Отговаряме: Сѫщо така, падижелиятъ че-
ловѣкъ е съвършено слабъ: нѣ при всичкѫ тѣ
му слабостъ и въ него има остатъкъ отъ добро-
то, и той не е изгубилъ способностъ тѣ, по-
крайнѣй мѣрѣ да желае съ Божиѣ тѣ помощь
да прави какво годѣ добро. Само то Слово Бо-
жие нахожда въ человѣка нѣкои свѣтлы черты;
усвоява му нѣкои добры дѣла Естественни и
пріятни Богу. *Всякый народъ, кой то My ся
бои и твори правдѫ, пріятенъ му е.* (Дѣян. гл. 10.
Ст. 35. — Рим. гл. 2. Ст. 14.)